

O etapă de care te desparți zîmbind

Actorul vine în scenă, aduce cu sine, ca „recuzită”, tot farmecul său personal, joacă un rol, zîmbește complice și recunoaște că acum nu mai este un personaj; încearcă, nu se știe dacă va reuși, să fie el însuși. Nu improvizează, așa cum poate s-ar simți tentat într-un grup de prieteni, ci urmează semnele unui text, pentru că în față se află curtea cu jurați, spectatorii, pe care vrea să-i convingă de adevărul său, de valoarea sa. Autograf se vrea un spectacol cu cărțile pe față. Eugen Cristea recunoaște că este Eugen Cristea. Ajutat de textul lui George Arion, care nu e un text dramatic propriu-zis, chiar dacă e compus din cuvinte, scrise special pentru acest actor, de un autor care îl cunoaște și care caută, alături de interpret, soluții pentru o scurtă confesiune artistică. Nu va fi o sondare psihanalitică în biografia actorului, ci o înlănțuire dezinvoltă de gânduri, ce pot facilita demonstrația scenică a artei actorului.

Spectacolul nu este născut din orgoliu, ci din necesitate. Interpretăm în acest sens scenografia: în afara a tot felul de obiecte inutile și chiar inestetice, se află pe scenă un perete cu afișele spectacolelor în care joacă Eugen Cristea, iar pe ele este încercuit numele său. Ce orgoliu! am fi tentați să spunem în prima clipă. Apoi vedem unde este plasat nu-

AUTOGRAF de GEORGE ARION •
TEATRUL NAȚIONAL — Sala Atelier. Data premierei: 22 iunie 1987.
• Interpret: **EUGEN CRISTEA.** Scenografia: **CONSTANTIN RUSU •**
Ilustrația muzicală: **EUGEN CRISTEA •** Coordonarea scenică: **CRISTINA DELEANU.**

**Eugen Cristea — un băiat vesel
care știe să spună glume**

mele. Niciodată în fruntea distribuției. Pe locul trei, doar atunci cînd piesa are trei personaje. Poate așa ne apropiem de adevărul acestui one-man-show pe care Eugen Cristea (cel mai tînăr actor al Naționalului bucureștean), acum, la 35 de ani, a simțit nevoia să-l aducă în față publicului. E un recital care încearcă să arate unor impresari imaginari ceea ce actorul a învățat în cîțiva ani de profesie.

În spectacol se află și pantomimă și flash-dance și o chitară. Actorul joacă uneori cu cinism trucat, alteori cu umor amar sau cu un sentiment al frustrării. Se joacă și varianta optimistului, se fac și profesii de credință. O concluzie a acestui recital-confesiune este că mai există în Teatrul Național actori care nu au primit roluri mari (dar cît de mare poate deveni uneori un rol secundar!), iar ei iubesc în continuare teatrul și așteaptă.

La sfîrșitul unei etape poți să te desparți de ea zîmbind. Eugen Cristea pare convins că băiatul vesel care știe să spună glume, care știe să imite, încearcă acum să devină un adult care știe ce vrea. A creat un portret complet al celui băiat, l-a arătat publicului, pe unii l-a încîntat, pe alții i-a dezamăgit. În spațiile acestei imagini s-a închis un drum. Va urma acum altceva.

Ralu SIDORA